

Warszawa, 21 lipca 2023 r.

PIIT/760/23

Pan Kazimierz Kleina
Przewodniczący Komisji Budżetu
i Finansów Publicznych Senatu RP

Szanowny Panie Przewodniczący,

Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji (dalej: PIIT) wypełniając swoje statutowe cele, w związku z planowanym na dzień 25 lipca 2023 r. posiedzeniem Komisji Budżetu i Finansów Publicznych, przedstawia stanowisko wobec uchwalonej przez Sejm ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (dalej: „Ustawa”), przekazanej do rozpatrzenia przez Senat.

Stanowisko z uwagami do Projektu zawiera poniższa tabela. Jednocześnie PIIT nie wyklucza skierowania kolejnego pisma z uwagami, o ile w toku dalszych prac PIIT zidentyfikuje dodatkowe kwestie wymagające ich zgłoszenia.

Z poważaniem,

z upoważnienia Prezesa PIIT

Teresa Wierzbowska

Wiceprezeska PIIT

Stanowisko Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji
w przedmiocie Ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego
oraz ochrony inwestorów na tym rynku

Jednostka redakcyjna Ustawy	Przepis Ustawy	Propozycja przepisu PIIT (tekst pogrubiony)	Uzasadnienie
<p>Proponuje się dodanie w Ustawie art. 23 pkt. 61</p>	<p>Art. 88.:</p> <p>2. Odpowiedzialności, o której mowa w ust. 1, nie można wyłączyć ani ograniczyć, z zastrzeżeniem art. 149.</p> <p>3. Odpowiedzialności agenta i innego przedsiębiorcy, za pośrednictwem którego krajowa instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze lub dokonuje wykupu pieniądza elektronicznego, oraz podmiotu wykonującego czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, wobec krajowej instytucji płatniczej za szkody wyrządzone użytkownikom lub posiadaczom pieniądza elektronicznego wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 84 ust. 2,</p>	<p>W art. 88:</p> <p>a) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „Odpowiedzialności, o której mowa w ust. 1, nie można wyłączyć, z zastrzeżeniem art. 149.”;</p> <p>b) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „Odpowiedzialności agenta i innego przedsiębiorcy, za pośrednictwem którego krajowa instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze lub dokonuje wykupu pieniądza elektronicznego, oraz podmiotu wykonującego czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, wobec krajowej instytucji płatniczej za szkody wyrządzone użytkownikom lub posiadaczom pieniądza elektronicznego wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 84 ust. 2, umowy, na podstawie której inny przedsiębiorca dokonuje wykupu pieniądza</p>	<p>Proponowany przepis stanowi rozwiązanie analogiczne do tego, które zostało przyjęte w art. 5 pkt. 5 Ustawy w odniesieniu do umów, o których mowa w art. 6a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Prawo bankowe, zawieranych przez banki z przedsiębiorcami lub przedsiębiorcami zagranicznymi. Z uwagi na dynamicznie rozwijający się sektor usług płatniczych, niezasadnym byłoby wprowadzenie niniejszych rozwiązań wyłącznie w odniesieniu do banków, z pominięciem instytucji płatniczych. Zaproponowany przepis miałby szczególnie donieść znaczenie dla dostawców usług płatniczych takich jak krajowe instytucje płatnicze oraz małe instytucje płatnicze z uwagi na fakt, że w ramach prowadzonej działalności często świadczą usługi z pogranicza sektora finansowego oraz nowych technologii, jednocześnie korzystając z usług zewnętrznych dostawców tej technologii. Tym samym wprowadzenie zaproponowanego rozwiązania mogłoby sprzyjać nawiązywaniu współpracy między dostawcami usług płatniczych, a ich podwykonawcami. W związku z tym, postuluje się uwzględnienie w Ustawie zaproponowanego przepisu.</p>

	<p>umowy, na podstawie której inny przedsiębiorca dokonuje wykupu pieniądza elektronicznego, albo umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, nie można wyłączyć ani ograniczyć.</p>	<p>elektronicznego, albo umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, nie można wyłączyć.”;</p> <p>c) po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:</p> <p>„4. Krajowa instytucja płatnicza jest obowiązana wprowadzić adekwatne i skuteczne rozwiązania zabezpieczające pokrycie ewentualnych kosztów związanych z wypłatą odszkodowania z tytułu roszczeń użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego o naprawienie szkody wyrządzonej wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1 przez przedsiębiorcę, za pośrednictwem którego świadczy usługi płatnicze lub dokonuje wykupu pieniądza elektronicznego, w zakresie, w którym nie poniosłaby odpowiedzialności, w szczególności przez:</p> <p>1) zawarcie odpowiedniej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, gwarancji ubezpieczeniowej lub gwarancji bankowej, na podstawie której bank jest uprawniony do otrzymania świadczenia w związku z tymi kosztami, lub</p> <p>2) posiadanie odpowiednich funduszy własnych na pokrycie tych kosztów.”</p>	
<p>Proponuje się dodanie w Ustawie art. 23 pkt. 62</p>	<p>Art. 117i: Mała instytucja płatnicza może świadczyć usługi płatnicze za pośrednictwem agenta oraz powierzyć innemu przedsiębiorcy wykonywanie</p>	<p>Art. 117i: Mała instytucja płatnicza może świadczyć usługi płatnicze za pośrednictwem agenta oraz powierzyć innemu przedsiębiorcy wykonywanie</p>	<p>Proponowana modyfikacja nawiązuje do zmian wprowadzonych w art. 23 pkt. 41 Ustawy w odniesieniu do świadczenia przez biura usług płatniczych usług za pośrednictwem podwykonawców. Zmiany te upraszczają zasady korzystania przez BUP z pomocy podmiotów trzecich</p>

	określonych czynności operacyjnych związanych ze świadczeniem usług płatniczych. Przepisy art. 84–90 stosuje się odpowiednio.	określonych czynności operacyjnych związanych ze świadczeniem usług płatniczych. Przepisy art. 84 ust. 2 i 3, art. 85 oraz art. 88–90 stosuje się odpowiednio.	przy świadczeniu przez nie usług płatniczych. PIIT proponuje wprowadzenie do ustawy analogicznego rozwiązania w stosunku do małych instytucji płatniczych. Proponowane rozwiązanie powinno znaleźć zastosowanie również do małych instytucji płatniczych, ponieważ zarówno małe instytucje płatnicze, jak i biura usług płatniczych zostały wprowadzone przez dyrektywę PSD2 na tych samych zasadach, w związku z czym powinny do nich znajdować zastosowanie analogiczne przepisy. Jednocześnie, z uwagi na ograniczoną działalność małych instytucji płatniczych wprowadzenie proponowanej zmiany wpłynęłoby korzystanie na wykorzystanie formy MIP przy świadczeniu usług płatniczych na polskim rynku.
Art. 23 pkt. 11	Art. 32h ust. 1: „1. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6, 9, 11 i 12, w okresach półrocznych, w terminie do końca miesiąca następującego po danym półroczu, przekazuje KNF lub innemu właściwemu organowi nadzoru nad tym dostawcą dane dotyczące oszustw związanych z wykonywanymi usługami płatniczymi, uwzględniając różne sposoby świadczenia usług płatniczych.”	Art. 32h ust. 1: „ 1. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6, 9, 11 , w okresach półrocznych, w terminie do końca miesiąca następującego po danym półroczu, przekazuje KNF lub innemu właściwemu organowi nadzoru nad tym dostawcą dane dotyczące oszustw związanych z wykonywanymi usługami płatniczymi, uwzględniając różne sposoby świadczenia usług płatniczych.”	Przepis Ustawy obejmuje obowiązkiem informowania Komisji Nadzoru Finansowego o oszustwach związanych z wykonywanymi usługami płatniczymi nowe podmioty m.in. dostawców świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku. Rozwiązanie to wydaje się być zbędne z uwagi na fakt, że dostawcy informacji o rachunku płatniczym najczęściej przekazują Komisji informacje o nieodnotowaniu oszustw związanych ze świadczonymi przez nich usługami. Wynika to w szczególności z faktu, że w ramach wyżej wymienionej usługi, ograniczającej się do udostępniania użytkownikom skonsolidowanych informacji o posiadanych przez nich rachunkach, dopuszczenie się oszustw jest znacząco utrudnione. W związku z tym postuluje się usunięcie z katalogu podmiotów wymienionych w art. 32h ust. 1 dostawców usług świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku.
Proponuje się dodanie w Ustawie art. 72		Art. 72: „Przepisów art. 117q ust. 3 i 4 ustawy zmienianej w art. 23 nie stosuje się do małych instytucji płatniczych, które złożyły	Postuluje się wprowadzenie odpowiednich przepisów przejściowych w odniesieniu wprowadzonych w art. 117q ust. 3 i 4. W aktualnie obowiązującym stanie prawnym podczas rozpatrywania wniosku małej instytucji płatniczej o

		<p>wniosek, o którym mowa w art. 117q ust. 1 pkt. 2 ustawy zmienianej, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.”</p>	<p>zezwoleń na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej, małe instytucje płatnicze mogą dalej prowadzić swoją działalność z przekroczeniem limitu 1 500 000 euro. Wprowadzana zmiana skutkowałaby uniemożliwieniem skorzystania przez małe instytucje płatnicze z powyższego rozwiązania. Brak odpowiedniego wyłączenia spowodowałoby, że nowe przepisy znalazłyby wsteczne zastosowanie do małych instytucji płatniczych, których wnioski o świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej są już rozpatrywane przez Komisję Nadzoru Finansowego. Powodowałoby to konieczność dostosowania przez te instytucje rozmiaru prowadzonej działalności do limitu wskazywanego w ustawie o usługach płatniczych. Powyższe rozwiązanie mogłoby zatem wpłynąć na spowolnienie rozwoju sektora usług płatniczych w Polsce, w związku z czym postuluje się wprowadzenie odpowiednich przepisów przejściowych, które znalazłyby zastosowanie do małych instytucji płatniczych, które złożyły wniosek o wydanie zezwolenia na świadczenie usług w charakterze krajowej instytucji płatniczej przed wejściem w życie niniejszej Ustawy.</p>
--	--	---	---